

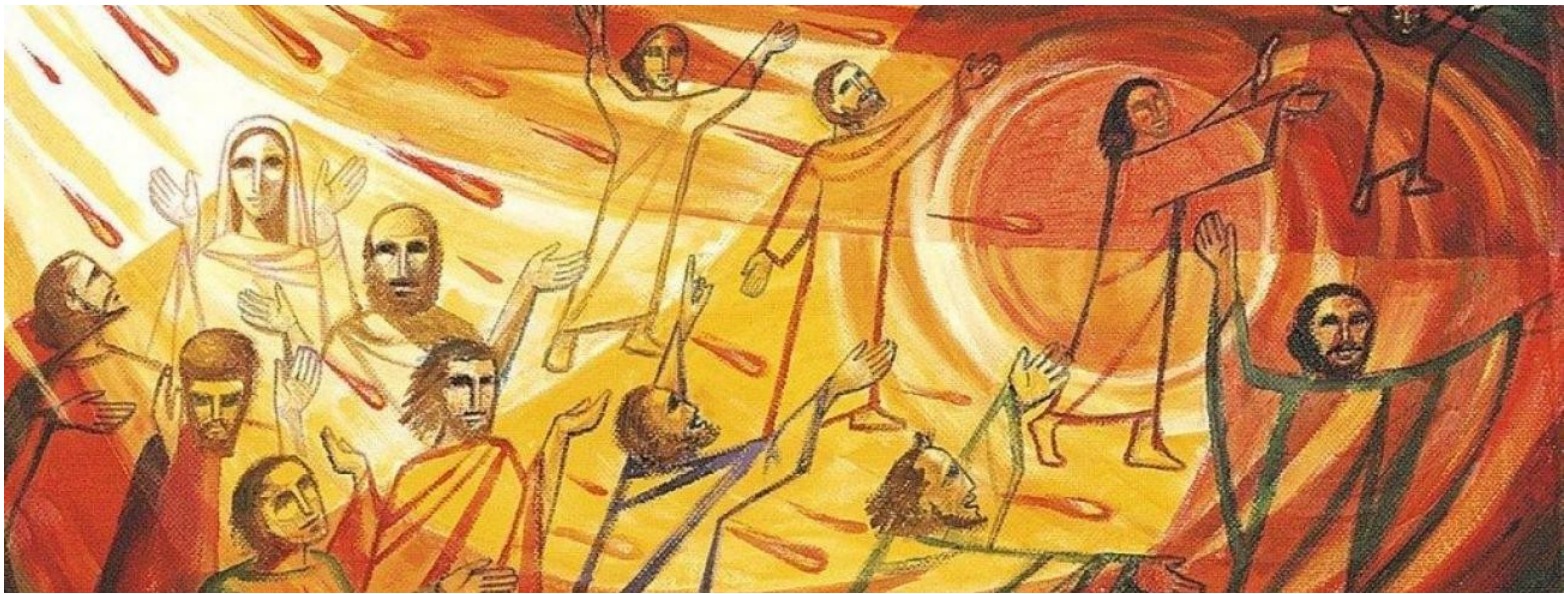
Dijkhuis, 5 juni 2022

Eerste Pinksterdag

ds. Johan Meijer

gelezen: Handelingen 2: 1-13

titel: ergens begint het

overdenking

Gemeente van onze Opgestane Heer Jezus Christus,

Ergens begint het... Ergens ontstaat het. Dat realiseerde ik me de afgelopen dagen met dankbaarheid. Het was Pinksteren 1952, precies 70 jaar geleden. Eerste Pinksterdag viel toen op 1 juni, tweede Pinksterdag op 2 juni. Er was in mijn geboortedorp Roden op Tweede Pinksterdag een zangdag in het bos. Waar een dorp verderop de Pinkstermarkt was, kwamen in dat bos gereformeerde jongeren samen. Dat was niet alleen in mijn geboortedorp, maar dat was overal in het land wel, misschien herinnert u zich zulke Pinkster- of Hemelvaartsmeetings ook wel in uw eigen regio van weleer. De 24-jarige Hendrik vroeg aan het einde van een mooie dag aan de 20 jarige Ikie of hij haar naar huis mocht brengen. En dat mocht hij. Daags erna zou zij 21 worden en hij bleef tot twaalf uur om haar te feliciteren. De vonk sprong over, ze kregen verkering. En vier jaar trouwden ze. En een jaar later werd hun eersteling geboren, hun liefde zou gezegend worden met vier kinderen. En de vierde, dat ben ik. De liefde van mijn ouders is precies 70 jaar geleden begonnen met Pinksteren, en nu, 70 jaar later is er een vierde geslacht van prachtige achterkleinkinderen. De jongste tot nu toe mocht ik een maand geleden dopen.

Morgen zijn we samen op onze familiedag, een dag die wij dankbaar mogen beleven. Omdat niets vanzelfsprekend is, is de dankbaarheid extra groot. Eén van ons werd ernstig ziek en ondergaat sinds acht weken zware behandelingen, dus was het tot heel kort geleden nog spannend of de familiedag wel door zou kunnen gaan, maar het kan en dat maakt ons heel dankbaar.

Dus, wat ooit, 70 jaar geleden ontstond, de vonk die oversprong, werd het begin van een geschiedenis van geslacht op geslacht. En, wat ooit, een kleine 2000 jaar geleden ontstond, de vonk die oversprong, werd het begin van een geschiedenis van geslacht op geslacht en die geschiedenis noemen wij de kerkgeschiedenis, de Christelijke traditie, want immers met Pinksteren begon het. Je zou kunnen zeggen: de kerk is jarig vandaag en je zou kunnen zeggen: gefeliciteerd, lieve medegelovigen. Zonder Pinksteren zaten wij hier niet, want zonder dat Pinksterbegin was er geen kerk geweest, geen Christelijke traditie. En was de vonk van toen geen lopend vuurtje geworden, dan had de wijde wereld geen kennisgemaakt met het verhaal van Jezus, die opgestaan was uit de dood. Want de Paasopstanding is het eigenlijke begin geweest. Was de Gekruisigde Heer niet opgestaan, dan was Jezus van Nazareth waarschijnlijk onbekend gebleven en verdwenen geraakt in de geschiedenis. Maar Hij stónd op en zijn volgelingen begonnen te geloven, dat Hij de Heer was, die in de Aloude geschriften aangekondigd was als de Messias, en zij gingen hem Christus noemen, Gezalfde, die Ene die door God gezonden was tot redding van de wereld. Nog enige tijd, veertig dagen, verscheen de Opgestane aan zijn leerlingen. Op de Veertigste dag zou een lichte wolkenwagen de Heer van d'aarde dragen, hij voer ten hemel, werd aan hun zicht onttrokken. Ze moesten verder zonder hun Lichtend Voorbeeld, ze voelden zich wees. Met een zekere neerslachtigheid beweenden zij het vertrek van hun Rabbi, ze waren samen in een huis, en sloten zich een beetje af van de buitenwereld.

Het was in Jeruzalem en daar waren de voorbereidingen gaande voor een belangrijk Joods feest, op de vijftigste dag na Pesach. Zeven maal zeven, 49 dagen dagen, zeven weken verder geteld was er dan het Wekenfeest, het feest waarop de eerstelingen van de oogst werden geofferd aan de Eeuwige, in de tempel. Dat huis waar Jezus' leerlingen samen waren was daar vlakbij. Maar voor hen geen feest, geen uitbundigheid: zij waren hun Lichtend Voorbeeld verloren en wisten niet hoe nu verder... Zo vergaat het ook hen die een ingrijpend verlies hebben meegemaakt. In de afgelopen weken zijn er ingrijpende verliezen geleden, die velen, ook in ons midden geraakt hebben. Het ongeluk, waarbij een zoon van Jansje Bos om het leven kwam, heeft een diepe wond geslagen in wijde kringen. Het zo plotselinge overlijden van Hennie Flink-Peters, vorige week zaterdag, heeft velen van slag gemaakt, niet alleen in haar meest directe kring, maar ook in cirkels daarbuiten. Velen kwamen condoleren en waren aanwezig bij het afscheid, afgelopen vrijdag. Straks gedenken wij haar. Hoe verder, hoe nu verder, in Hemelsnaam, hoe moet ik verder, hoe kunnen wij voort? Het is geen tijd voor een feest. Ja, anderen, voorwie het leven verder gaat, die vieren feest. Maar ik zit hier, als tot stilstand gebracht, met al mijn tranen, met al mijn somberheid. Hoe zal mijn leven ooit verder kunnen? Die vraag zal een ieder herkennen die een gevoelig verlies geleden heeft, en dus zullen de meesten van ons, of misschien wel allemaal deze vraag herkennen. Toen Hendrik, die met Pinksteren 1952 vroeg aan Ikie of hij haar naar huis mocht brengen, op 58-jarige leeftijd stierf, ik was toen 12, was het ook mijn diepe vraag. Want zijn heengaan was een ramp voor ons. Hoe nu verder, in Hemelsnaam hoe verder. De verweesde

leerlingen van Jezus leefden met deze vraag, want de toekomst waarin zij zo hoopvol geloofden in de dagen dat zij met Jezus onderweg waren, die toekomst leek voorbij.

En dán gebeurt het, dat totaal onverwachte wonder, dat plótsklaps een windvlaag het huis vervult, als was het een oplaaiend vuur, het huis werd vervuld van dat vuur dat niet kapot maakt, maar aanvuurt. Het vuur verspreidde zich als vlammen over de leerlingen van Jezus. Vuurvlámkes noemde Anne van der Meiden ze. Er ontstaat een groot enthousiasme in die ruimte. Enthousiasme, betekent letterlijk: in-God-zijnde. Enthousiast zijn is: in God zijn. En weten dat je opgenomen bent in de voortgang van de Eeuwige, die nóóit loslaat wat zijn hand ooit begon. Toen in het oerbegin de vonk oversloeg en God zijn liefde aan de aarde verklaarde, aan zijn volk, ontstond het verhaal van God met mensen, een geschiedenis van geslacht op geslacht. En nu opnieuw die vonk overslaat, is het of God laat zien: mijn liefde voor jullie is niet voorbij, maar gaat verder. Een nieuwe fase in de geschiedenis van allen die geloven. Alsof God zijn trouwbeloften aan de mensheid hernieuwt. Zo staan de leerlingen op, ze gaan naar buiten, ze zijn vol van de Geest en getuigen ervan op verhoogde toon, en in taal die iedereen verstaat. Want de taal van liefde is universeel. En zo ontstond het wonder dat van geslacht op geslacht mensen gingen geloven in de Opgestane Heer Jezus Christus, tot op vandaag. Want wij zijn hier samen. En de vurige liefde van God voor de mensheid zal doorgaan, van geslacht op geslacht verder. Hoe zeer wij ook ronddwalen in wouden van eenzaamheid of neerslachtigheid, God pakt onze hand, kijkt ons aan en vraagt: lief mensenkind van mij: mag ik jou thuisbrengen?

Amen

